

Planuri de viitor

Nehotarare este cuvântul care - cred eu - domina planurile mele de viitor. În mintea mea întrebările nu conțin a fi puse, retoric însă cine să - mi răspundă ? Eu ? Nu pot încă, am doar 17 ani; prietenii ? nici ei nu mai știu ce să creadă părinții ? ei nu știu răspunsurile de care am nevoie și nici întrebările mele, care stănesc câteodată repulsie.

și stau adesea în nopți să cuget, să visez am ajuns să regret venirea dimineții, când lumina soarelui ne arată cum este de fapt viața, când visele dispar odată cu roua, răpindu - mi orice urmă de zămbet; regret totodată venirea nopții, care mă amăgește, amintindu - mi oarecum " ce - am avut și ce - am pierdut " .E atât de greu să fi concis când vine vorba de viața tă - am saturat că tot ce gândesc să rămână simple vise, că tot ce spun să fie auzit, dar cu toate acestea nimănui să nu - mi dea ascultare, căci știu și eu că auzirea este pasivă, pe când ascultarea implică efort intelectual mă - ntreb, oare când a ajuns dorința de a fi ascultat un vis ? dar chiar și - așa să ne mai numim țară democratică. ?

Acum parca îmi lipsește copilăria, la fel și anii în care mai puteam plânge, iar poveștile bunicilor pot fi cel mai mult, căci nu le - am simțit gustul nicicând, fie eram prea prunc pentru a înțelege cuvintele, fie era prea târziu căci împlinisem deja 7 ani. Atât de frăget eram, dar știu că erau doar anii puțini, nu și gândurile melancolice și regretele, sau dezamăgirile.

Parcă prevăzusem tot prea roșu era cerul, prea trist mă era tatăl prea mult mă pângea mama; văzând - o plecam pentru a plânge și eu, ascuns de toți și parca ascuns și de fericire. Acum e poate timpul să ies din ascunzătoare, să las palida mea față să vadă lumina soarelui, să atingă adierea vântului și să se bucure de razele fericirii dar simt că e doar un vis.

Privesc în jur, acum când, temător scriu literă cu literă pierzându - mi cuvintele prin ceață... a început să plouă, sau... până să - mi dau seama ochii mei varsau lacrimi, umeziți fiind vedeam obscur... credeam că e ceață, dar nu era, credeam că sunt stropii de ploaie cei ce îmi străbateau obrazul, dar mă înșelam... speram să visez toate cele ce mă înconjura, dar nu era așa. Pesemne adormisem... pentru cât timp însă ?

" Planuri de viitor " ? Pesimismul meu mă împinge să mă întreb dacă am un viitor, mai degrabă, decât cum va fi acesta. Nu cred că exagerez, având ca dovadă revoluția din 1989, când alături de părinți, mulți copii au murit pentru binele patriei aveau un vis mă întreb, oare, în acel vis al lor erau morți ?

În încheiere însă mă văd nevoit să enumăr câteva din planurile mele de viitor, dintre care cel mai important este acela de a avea unul. Visez însă că oricare alt prunc la desăvârșire pe plan profesional, mă vadă la o catedră îngrijită, în fața unor copii ce nu vor cunoaște ceea ce, cei din generația mea au cunoscut, oferindu - mi binevoitor salariul celor nevoiași, ajutându - mi familia și pe cei ce - i cunosc, sau nu, dar au nevoie de ajutor

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Tu, ti - ai facut planuri ?

-By FW Editor-

